

Κυριακή 11η Ὀκτωβρίου 2020

Κυριακή Δ' Λουκᾶ

(Λκ. 8, 5 – 15)

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ...» (Λκ. 8, 5).

Σήμερα ὁ λόγος θά στραφεῖ πρὸς τή νεότητα, τήν τόσο ἀδικημένη καί τόσο χαμένη. Αὐτή εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς γενιᾶς μας. Σ' αὐτήν ἀνήκει ὁ κόσμος καί τό μέλλον, ἀλλά ἡ πορεία της δέν θά εἶναι ἀσφαλῆς καί χαρούμενη, ἂν δέν εἶναι μία συνοδοιπορία μέ τό Χριστό. Ἄς ξεκινήσουμε μέ μιά ἱστορία, ἴσως κατ' ἀπομίμησιν τῆς παραβολῆς πού ἀκούσαμε ἀπό τά θεοκίνητα χεῖλη τοῦ Κυρίου μας στήν πρῖν ἀπό λίγο ἀναγνωσθεῖσα εὐαγγελική περικοπή. Ἡ ἱστορία μας λοιπόν λέγει τά ἑξῆς:

Κάποιος γεωργός στό πνευματικό χωράφι σκόρπισε τό σπόρο του, δηλαδή τό λόγο τοῦ

Θεοῦ στίς καρδιές τῶν παιδιῶν. Σ' ἄλλες καρδιές ὁ σπόρος φύτρωσε καί τά παιδιά ἔγιναν εὐτυχησμένα. Σ' ἄλλες καρδιές ὁ σπόρος σάπισε καί χάθηκε καί τά παιδιά ἔμειναν χωρίς σκοπό καί στόχο στή ζωή τους, χωρίς ἀξίες καί ἰδανικά. Κορεσμένα ἀπό τά πάθη καί τά ἀμέτρητα ἐφήμερα ἀγαθὰ γεύθηκαν τό πικρό ποτήρι τῆς δυστυχίας καί τῆς ἀποτυχίας. Κι' ὕστερα ἦλθαν οἱ ἄλλοι κι ἄρχισαν νά κατηγοροῦν. Βέβαια ποτέ τους δέν εἶχαν φροντίσει νά σπεύρουν κάτι. Μ' εὐκολία ὅμως κατηγοροῦσαν τούς πάντες καί τά πάντα.

Ἄλλοι κατηγοροῦσαν τό χωράφι, ὅτι δέν ἦταν εὐφορο. Ἄλλοι κατηγοροῦσαν τόν καιρό, ὅτι ἦταν ἀστατος καί κακός καί ἄλλοι κατηγοροῦσαν τό γεωργό, ὅτι δέν ἔκανε καλά τή δουλειά του. Κανείς ὅμως δέν ἐπωμίσθηκε τίς εὐθύνες του, γιατί αὐτό ἤθελε θάρρος καί ὄρεξη γιά δουλειά καί ἔλειπαν ἀπ' ὅλους αὐτά τά δύο.

Σ' αυτό τό σημείο εἶναι ἀνάγκη ὁ καθένας μας νά σκεφτεῖ σοβαρά καί νά ἐπωμισθεῖ τίς εὐθύνες του. Στή συνέχεια νά ἐνεργήσει ἀνάλογα, ἄν θέλουμε τά παιδιὰ μας νά βροῦν τό δρόμο τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς εὐτυχίας.

Σίγουρα γιά τό γεγονός ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν καρποφορεῖ στίς ψυχές τῶν παιδιῶν εὐθύνονται πολλά πράγματα. Εὐθύνονται τά δύσκολα χρόνια στά ὁποῖα ζοῦμε, φταίει ἡ πολιτεία, φταίει τό σχολεῖο, φταίει ἡ τηλεόραση, φταῖνε οἱ παρέες, φταίει ἡ Ἐκκλησία ἢ οἱ λειτουργοί της μέ τά λάθη τους. Μήπως ὅμως κάπου ἔχουμε ξεχάσει ὅτι φταίει καί τό σπίτι καί ἡ οἰκογένεια;

Ἄς ξεχάσουμε τίς εὐθύνες ὄλων τῶν ἄλλων καί ἄς στραφοῦμε γιά λίγο στίς δικές μας εὐθύνες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐξίσου βαρύτερες καί μεγάλες. Ἐξάλλου, ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι οὔτε τήν ἐποχή μας, οὔτε τήν κοινωνία μας

μπορούμε ν' αλλάξουμε, ούτε τό εκπαιδευτικό σύστημα καί τούς λειτουργούς του μπορούμε ν' αλλάξουμε, ούτε τά τηλεοπτικά προγράμματα μπορούμε νά βελτιώσουμε, ούτε τά λάθη τῶν κληρικῶν μπορούμε νά διαγράψουμε καί ν' αποσβήσουμε. Μπορεῖ νά μήν εἶναι δυνατόν νά αλλάξουμε τούς ἄλλους ἀρνητικούς παράγοντες, μπορούμε ὅμως νά ἐπηρεάσουμε καί νά ρυθμίσουμε τή στάση τῆς οἰκογένειας καί τοῦ σπιτιοῦ μας.

Ἄς ἀφήσουμε ὅλους τούς ἄλλους. Ἄς μήν περιμένουμε κάτι ἀπ' ἐκείνους. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε, ὅμως, ἡ οἰκογένεια καί τό σπίτι τί εὐθύνες ἔχουν καί τί μπορούν νά κάνουν; Νά πάψουμε νά ρίχνουμε τά βάρη ὁ ἓνας στόν ἄλλο καί νά δοῦμε τί μπορεῖ νά κάνει ὁ καθένας ἀπό μόνος του.

Γιά τό γεγονός ὅτι τά παιδιά βρίσκονται μακριά ἀπό τό Χριστό δέν εὐθύνονται τά ἴδια τά παιδιά. Πιό πολύ φταῖμε ἐμεῖς, οἱ μεγάλοι,

πού δέν τά ὀδηγήσαμε κοντά στήν Ἐκκλησία ἢ πού μέ τά λόγια καί τά ἔργα μας τ' ἀπομακρύναμε ἀπ' αὐτή. Φταίει ὁ τρόπος πού ἔχουμε ὀργανώσει τήν οἰκογενειακή μας ζωή. Φταίει ὅτι ἔχει σβήσει τό καντήλι στό εἰκονοστάσι, ὅτι δέν εὐωδιάζει πλέον θυμίαμα στό καθιστικό μας. Φταίει τό γεγονός ὅτι οἱ εἰκόνες ἢ ἔχουν γίνει οὐδέτερα διακοσμητικά στοιχεῖα στό σαλόνι μας ἢ ἔχουν ἀνεβεῖ ψηλά, σέ μιά σκοτεινή γωνιά τοῦ διαδρόμου. Φταίει ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή δέν ὑπάρχει στήν καθημερινή βιβλιογραφία μας ἢ σκονίζεται σέ κάποιο ἀπό τά ράφια τῆς βιβλιοθήκης μας. Φταίει τέλος ἴσως τό γεγονός ὅτι ἡ Κυριακάτικη καμπάνα δέν μᾶς καλεῖ πλέον στό Ναό, ἀλλά μᾶς κάνει νά γυρίζουμε πλευρό στό κρεβάτι μας ἢ, τό χειρότερο, μᾶς ἐκνευρίζει, ἐπειδή ἐξαιτίας της ξυπνήσαμε.

Εἶναι καιρός νά δοῦμε τά πράγματα μέ τή δέουσα σοβαρότητα. Νά προτρέψουμε τά παιδιά μας νά προσεγγίσουν καί νά δεθοῦν μέ

τό Χριστό καί μέ τήν Ἐκκλησία. Νά τά ὠθήσουμε νά συμμετάσχουν στά κατηχητικά καί στίς χριστιανικές ομάδες. Φροντίζουμε γιά τά παιδιά μας νά μάθουν ξένες γλώσσες, μουσικά ὄργανα, χορούς καί ὅλα ἐκεῖνα πού θά τούς χρησιμεύσουν ὡς ἐφόδια γιά τήν πορεία τους μέσα στήν κοινωνία. Ἀμελοῦμε, ὅμως, νά τούς προσφέρουμε τό σπουδαιότερο ἐφόδιο τῆς ζωῆς, πού εἶναι ὅλα τά πνευματικά ἀντισώματα ἀπέναντι στήν ἀσθένεια τῆς ἁμαρτίας.

Ἄν τά παιδιά μας δέν μάθουν ν' ἀγαποῦν, νά ζοῦν ἐλεύθερα καί νά πιστεύουν, ὅ,τι ἄλλο κι ἂν ἀποκτήσουν στή ζωή τους δέν θά τά κάνει εὐτυχισμένα. Κανείς ἀπ' ὅσους ἔσπρωξαν τά παιδιά τους στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας δέν τό μετάνιωσε. Πολλοί, ὅμως, ἔκλαψαν πάνω ἀπό τά οἰκτρά πτώματα τῶν παιδιῶν τους, ἀφοῦ ποτέ δέν φρόντισαν νά τά ὀπλίσουν καί νά τά ὀχυρώσουν μέ τά πνευματικά ἐφόδια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ

Θεοῦ σκορπίζεται ἀπλόχερα. Μὴν μεταθέτουμε τίς εὐθύνες μας στοὺς ἄλλους γιὰ τὸ γεγονός ὅτι δέν καρποφορεῖ. Ἄς δουλέψουμε ὁ καθένας προσωπικά γιὰ τὴν εὐδοκιμία καί τὴν καρποφορία του, γιὰ νά χαροῦμε ὅλοι μαζί μέ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῶν κόπων μας. Ἀμήν.